

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1597/2562

พนักงานอัยการจังหวัดชุมพร โจทก์ นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 68, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 291, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 192

ย่อ / หลักกฎหมาย

การกระทำซึ่งจะเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายตาม ป.อ. มาตรา 68 ต้องเป็นการกระทำโดยเจตนา จำเลยเอาอาวุธปืนออกมาฆ่าผู้ตายและทำปิ่นหล่นโดยประมาทถูกผู้ตายถึงแก่ความตายไม่ใช่การกระทำโดยเจตนา การกระทำของจำเลยจึงไม่ใช่การป้องกัน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 91, 288, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 8 ทวิ, 72 ทวิ ธิบของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพข้อหาพาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต แต่ให้การปฏิเสธข้อหาฆ่าผู้อื่น ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 (ที่ถูก มาตรา 291, 371) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคสอง (ที่ถูก 8 ทวิ วรรคหนึ่ง), 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย จำคุก 4 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 ปี ฐานพาอาวุธปืนมีเครื่องหมายทะเบียนของตนเองและเครื่องกระสุนปืนไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต (ที่ถูก ฐานพาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต) เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 เดือน รวมจำคุก 3 ปี 3 เดือน ธิบของกลาง โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 69 จำคุก 6 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 ปี เมื่อรวมกับโทษจำคุกฐานพาอาวุธปืนฯ แล้วรวมจำคุก 4 ปี 3 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า จำเลยได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนพก ขนาด .38 เครื่องหมายทะเบียน กท 3406387 ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง จำเลยพาอาวุธปืนกระบอกดังกล่าวติดตัวไปบริเวณหน้าบ้านที่เกิดเหตุ ซึ่งเป็นบ้านของนายหลงรัก ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 9 มินายสุพจน์ ผู้ตาย ซึ่งมีบ้านพักอยู่ด้านหลังของบ้านที่เกิดเหตุวิ่งเข้ามาหา แล้วจำเลยกับผู้ตาย

มีปากเสียงกัน และจำเลยชักอาวุธปืนกระบอกดังกล่าวออกมา ต่อมาเมื่อเสียงปืนจากอาวุธปืนที่จำเลยถืออยู่ในมือดังขึ้น 2 นัด ติดต่อกัน กระสุนปืนทั้งสองนัดถูกบริเวณหน้าอกกรววมขวาและหน้าท้องเหนือสะดือขวาของผู้ตาย เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย ภายหลังเกิดเหตุไม่นานนักจำเลยเข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวนพร้อมกับนำอาวุธปืนกระบอกดังกล่าวมามอบให้พนักงานสอบสวนยึดไว้เป็นของกลาง และพนักงานสอบสวนยังได้ยึดหัวกระสุนปืน ขนาด .38 จำนวน 1 หัว จากการผ่าศพผู้ตายและยึดเศษหัวกระสุนปืน 2 ชิ้น จากที่เกิดเหตุเป็นของกลาง ต่อมาพนักงานสอบสวนดำเนินคดีแก่จำเลยข้อหาพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับอนุญาตกับข้อหาฆ่าผู้อื่น จำเลยให้การปฏิเสธสำหรับข้อหาพาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต โจทก์และจำเลยไม่อุทธรณ์เป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า เหตุที่กระสุนปืนจากอาวุธปืนที่จำเลยถืออยู่ในมือลั่นขึ้น 2 นัด ไปถูกบริเวณหน้าอกและหน้าท้องของผู้ตายเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายเกิดจากจำเลยกระทำไปเพื่อป้องกันตนพอสมควรแก่เหตุหรือเป็นเรื่องกระทำโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายนั้น โจทก์มีนายหลงรัก ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 9 ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านที่เกิดเหตุเป็นพยานเบิกความว่า วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 15 นาฬิกา ขณะที่พยานกำลังล้างรถยนต์อยู่บริเวณข้างบ้านที่เกิดเหตุ จำเลยขับรถจักรยานยนต์เข้ามาจอดหน้าบ้านและได้ยินเสียงดังคล้ายคนกำลังมีเรื่องทะเลาะวิวาทกัน จากนั้นพยานเห็นผู้ตายถือท่อนไม้ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 3.2 นิ้ว ยาวประมาณ 1 เมตร วิ่งเข้ามาหาจำเลย โดยมีนายนำโชค วิ่งตามหลังผู้ตายเข้ามาในที่เกิดเหตุ ขณะนั้นจำเลยถืออาวุธปืนพกสั้นอยู่ในมือขวาพูดกับผู้ตายว่า อย่าวิ่งเข้ามานะ ถ้าเข้ามาจะยิง ผู้ตายตอบกลับไปว่า ถ้าจะยิงก็ยิงเลยและยังคงวิ่งเข้าไปยังตำแหน่งที่จำเลยยืนอยู่ พยานเห็นจำเลยใช้อาวุธปืนยิงขึ้นฟ้าเพื่อขู่ผู้ตาย 1 นัด แต่ผู้ตายยังคงวิ่งเข้าไปหาจำเลยเกิดการต่อสู้ในลักษณะกอดปล้ำกันเพื่อยื้อแย่งอาวุธปืนจากมือของจำเลย ระหว่างนั้นพยานได้ยินเสียงปืนดังขึ้น 2 นัด ผู้ตายล้มลงที่พื้นแต่ยังไม่ถึงแก่ความตาย ส่วนจำเลยขับรถจักรยานยนต์ออกไปจากที่เกิดเหตุ จากนั้นภริยาผู้ตายเข้ามาในที่เกิดเหตุนำผู้ตายส่งโรงพยาบาล นายนำโชค หลานผู้ตาย เป็นพยานเบิกความว่า ก่อนเกิดเหตุพยานถูกบุตรชายของจำเลยชื่อนายเจมส์ด่าว่าด้วยถ้อยคำหยาบคายที่ร้านขายของชำซึ่งอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน โดยพยานไม่ทราบสาเหตุและไม่มีเรื่องทะเลาะวิวาทกัน เมื่อพยานกลับถึงบ้านของผู้ตาย ขณะกำลังนั่งอยู่กับผู้ตายที่บริเวณหน้าบ้านเห็นจำเลยและนายเจมส์บุตรชายจำเลยขับรถจักรยานยนต์เข้ามาจอดหน้าบ้านที่เกิดเหตุ ผู้ตายวิ่งออกจากบ้านเข้าไปหาจำเลย เกิดการชกต่อยกันระหว่างผู้ตายกับจำเลย จากนั้นจำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย 2 นัด เล็งยิงไปทางนายหลงรักและพยานอีกคนละ 2 นัด แต่กระสุนปืนไม่ถูกผู้ใด หลังเกิดเหตุจำเลยขับรถจักรยานยนต์ออกไปจากที่เกิดเหตุ นางสาวโสธยา ภริยาผู้ตายเป็นพยานเบิกความว่า ในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ 15 ถึง 16 นาฬิกา ขณะที่พยานนั่งอยู่กับผู้ตายที่บริเวณหน้าบ้าน นายนำโชคซึ่งกลับมาจากซื้อของที่ร้านขายของชำเล่าเรื่องที่ถูกนายเจมส์บุตรชายจำเลยด่าว่าและถ่มน้ำลายใส่ที่ร้านขายของชำให้ผู้ตายทราบ สักครู่พยานเห็นนายเจมส์ขับรถจักรยานยนต์ผ่านเข้ามาแล้วขับออกไป จากนั้นประมาณ 5 นาที เห็นจำเลยขับรถจักรยานยนต์เข้ามาจอดบริเวณหน้าบ้านที่เกิดเหตุและได้ยินจำเลยพูดกับนายหลงรักซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านว่าให้เรียกผู้ตายออกมาพูดคุยว่ามีปัญหาใดกับนายเจมส์บุตรชายจำเลย พยานจึงบอกผู้ตายให้ออกไปคุยกับจำเลย ผู้ตายเดินออกจากบ้านไปหาจำเลยโดยไม่ได้ถืออาวุธใด ๆ โดยมีนายนำโชคและญาติ

ประมาณ 3 ถึง 4 คน เดินตามผู้ตายออกไป ขณะนั้นพยานเห็นจำเลยชักอาวุธปืนออกมาถึงผู้ตาย 3 นัด โดยไม่มีการพูดคุยกันแต่อย่างใด ผู้ตายล้มลงพยานเข้าไปกอดผู้ตายไว้แล้วถามจำเลยว่ายิงผู้ตายทำไม จำเลยพูดกับพยานว่า อย่าเข้ามา ถ้าเข้ามากูจะยิงมึงด้วย แล้วจำเลยใช้อาวุธปืนจ่อมายังลำตัวของพยานแล้วเหนียวไกแต่กระสุนปืนไม่ลั่นจากนั้นจำเลยขับรถจักรยานยนต์ออกไปจากที่เกิดเหตุ นอกจากนี้ โจทก์ยังมีพยานตำรวจโทปนิทร พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองชุมพรเป็นพยานเบิกความว่า พยานได้สอบปากคำพยานทั้งสามปากไว้ แต่เมื่อพิจารณาคำให้การของพยานทั้งสามปากในชั้นสอบสวนกับที่พยานเบิกความในชั้นพิจารณาแล้ว มีข้อเท็จจริงที่แตกต่างกันและขัดแย้งกัน ซึ่งบันทึกคำให้การของนายหลงรัก นายนำโชคและนางสาวโสรยาในชั้นสอบสวนที่พยานให้การไว้เมื่อวันที่ 19 และ 20 สิงหาคม 2559 ได้ความตรงกันว่า ขณะที่ผู้ตายเห็นจำเลยขับรถจักรยานยนต์มาจอดบริเวณหน้าบ้านที่เกิดเหตุ ผู้ตายหยิบท่อนไม้ซึ่งวางอยู่บริเวณหน้าบ้านของผู้ตายแล้ววิ่งเข้าไปหาจำเลย เมื่อใกล้ถึงตำแหน่งที่จำเลยยืนอยู่ จำเลยพูดกับผู้ตายว่า อย่าเข้ามา ถ้าเข้ามากูยิงจริง ๆ แต่ผู้ตายก็ยังคงวิ่งเข้าไปหาจำเลย จำเลยจึงใช้อาวุธปืนยิงไปทางอื่น 1 นัด กระสุนปืนไม่ถูกบุคคลใดเพื่อขู่ผู้ตายให้หยุด จากนั้นผู้ตายยังคงวิ่งเข้าหาจำเลยแล้วยื้อแย่งอาวุธปืนจากมือของจำเลยในลักษณะกอดปล้ำจนจำเลยและผู้ตายล้มลงที่พื้น นายนำโชคและนายหลงรักพยายามห้ามปรามจำเลยและผู้ตายไม่ให้ทะเลาะต่อสู้กัน ระหว่างนั้นได้ยินเสียงปืนดังขึ้น 2 นัด ผู้ตายหยุดต่อสู้กับจำเลย จากนั้นจำเลยลุกขึ้นยืนแต่ยังคงถืออาวุธปืนในมือ นางสาวโสรยารับวิ่งมาในที่เกิดเหตุเข้ากอดร่างของผู้ตายแล้วถามจำเลยว่า ทำไมต้องยิงผู้ตาย จำเลยตอบว่า ไม่ได้ตั้งใจปืนมันลั่น ซึ่งคำให้การของนายหลงรัก นายนำโชค และนางสาวโสรยานั้นได้กระทำหลังเกิดเหตุแทบจะทันทีทันใด โดยพยานทั้งสามไม่มีโอกาสคิดเสริมแต่งเรื่องที่เกิดขึ้น และพยานโจทก์ปากนายนำโชคและนางสาวโสรยาต่างเบิกความตอบคำถามค้านนายจำเลยว่า ก่อนจะลงลายมือชื่อในเอกสารนั้น พยานได้ตรวจดูข้อความในเอกสารแล้วว่าถูกต้อง ส่วนนายหลงรักก็เบิกความตอบโจทก์ถามยืนยันว่า ข้อเท็จจริงในวันเกิดเหตุเป็นไปตามบันทึกคำให้การ เนื่องจากพยานให้การเป็นช่วงหลังเกิดเหตุในวันรุ่งขึ้นย่อมจำข้อเท็จจริงได้ดีกว่า ส่วนพยานตำรวจโทปนิทรก็เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่าก่อนที่พยานจะให้นายหลงรัก นายนำโชคและนางสาวโสรยาลงลายมือชื่อในบันทึกคำให้การนั้น พยานได้อ่านข้อความในเอกสารดังกล่าวให้บุคคลดังกล่าวฟังแล้วและบุคคลทั้งสามก็ได้อ่านข้อความในเอกสารดังกล่าวก่อนด้วย จึงเชื่อว่าพยานโจทก์ทั้งสามให้การไปตามความจริง อีกทั้งคำให้การของพยานทั้งสามปากยังสอดคล้องกับที่จำเลยให้การไว้ ซึ่งจำเลยให้การไว้ในวันเกิดเหตุตนเอง ดังนั้นการที่ผู้ตายวิ่งเข้ามาหาจำเลยโดยผู้ตายถือไม้ติดมือมาด้วย ระหว่างนั้นจำเลยพูดกับผู้ตายว่า อย่าเข้ามา ถ้าเข้ามากูยิง ผู้ตายก็พูดว่า ถ้ายิงก็ยิงเลย จากนั้นจำเลยได้ใช้อาวุธปืนที่ถืออยู่ในมือด้านขวายิงชูไปทางด้านซ้ายมือของบ้านที่เกิดเหตุจำนวน 1 นัด โดยกระสุนปืนไม่ถูกใครแต่ผู้ตายก็ไม่หยุดยังคงวิ่งเข้าไปหาจำเลยและกอดปล้ำกัน จากนั้นก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้น 2 นัด ซึ่งถ้าหากจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้ตายแล้ว จำเลยก็คงยิงผู้ตายตั้งแต่นัดแรกแล้ว แต่จำเลยก็ยังไปในทิศทางอื่นเสมือนเป็นการที่จำเลยเอาอาวุธปืนออกมาถึงผู้ตายเท่านั้น ส่วนการที่ขณะที่จำเลยกับผู้ตายกอดปล้ำกันอยู่มีเสียงปืนดังขึ้นอีก 2 นัดนั้น พยานโจทก์ต่างให้การว่าผู้ตายหยุดกอดปล้ำกับจำเลย ส่วนจำเลยลุกขึ้นยืนในมือยังคงมีอาวุธปืนถืออยู่ เมื่อนางสาวโสรยารับวิ่งมาแล้วเข้าไปกอดผู้ตาย พร้อมกับถามจำเลยว่า ทำไมต้องยิงกันด้วย จำเลยพูดขึ้นว่า ไม่ได้ตั้งใจปืนมันลั่นซึ่งก็ตรงกับที่จำเลยให้การไว้ในบันทึกคำให้การผู้ต้องหา และในชั้นพิจารณาจำเลยก็เบิกความว่าปืนลั่น พยานโจทก์ในชั้นสอบสวนไม่มีผู้ใดให้การว่าเห็นจำเลยเล็งอาวุธปืนไปทาง

ผู้ตายแล้วยิ่งผู้ตายจนถึงแก่ความตาย รูปคดีมีเหตุผลให้เชื่อได้ว่าจำเลยทำปิ่นลั่นขึ้นขณะที่จำเลยกับผู้ตายกอดปล้ำกันโดยไม่มีเจตนาฆ่าผู้ตาย จึงเป็นการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นจำเลยจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์และจำเลยอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย อันเป็นเรื่องข้อเท็จจริงที่ปรากฏในทางพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงที่กล่าวในฟ้อง แต่ข้อแตกต่างดังกล่าวมิใช่ข้อสาระสำคัญ และทั้งจำเลยมิได้หลงต่อสู ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยในข้อหาดังกล่าวตามข้อเท็จจริงที่ได้ความนี้ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ส่วนที่จำเลยฎีกาว่าจำเลยกระทำไปเพื่อป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย เห็นว่า การกระทำซึ่งจะเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 ต้องเป็นการกระทำโดยเจตนา เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยเอาอาวุธปืนออกมายิงผู้ตายในนัดแรก และเมื่อกอดปล้ำกัน กระสุนปืนถูกผู้ตาย 2 นัด เป็นการทำปิ่นลั่นโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายไม่ใช่กระทำโดยเจตนา การกระทำของจำเลยจึงไม่ใช่เป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้รื้อทางลงโทษนั้น เห็นว่า พฤติการณ์ที่จำเลยพาอาวุธปืนไปยังบ้านที่เกิดเหตุโดยไม่มีเหตุสมควร จนเป็นเหตุให้อาวุธปืนลั่นกระสุนปืนถูกผู้ตายที่อวัยวะสำคัญทำให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย และได้ความจากทางนำสืบของโจทก์และจำเลยว่าหลังเกิดเหตุ เมื่อจำเลยเห็นว่าผู้ตายถูกกระสุนปืนของจำเลยจนได้รับบาดเจ็บแล้ว จำเลยก็ไม่ได้สนใจที่จะนำผู้ตายส่งโรงพยาบาล จำเลยขับรถจักรยานยนต์ออกจากที่เกิดเหตุไปเลย นับว่าจำเลยไม่มีมนุษยธรรมและไม่มี ความสำนึกในการกระทำจึงไม่มีเหตุรื้อการลงโทษ ที่ศาลล่างทั้งสองไม่รื้อการลงโทษแก่จำเลยนั้น ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษาแก้เป็นว่าให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

องค์คณะ

นวนน้อย ผลทวี · พศวัจน์ กนกนาก · สันติชัย วัฒนวิทย์กรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1597/2562>